

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten, postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@boomamsterdam.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

* BEZINNING

door *Marjolijn van der Stel*

De auteur studeerde Nederlandse taal- en letterkunde. Zij werkt bij het CDA als persvoorlichter en eindredacteur en is lid van de redactie van Christen Democratische Verkenningen.

‘Op mijn theevelden heb ik altijd een paar kerststerren laten planten, ook wel wonderbomen of wolfsmelk genoemd. Om de driehonderd voet wat rood blad tussen het groen voorkomt blindheid bij de pluksters. Wanneer je lange tijd maar één kleur ziet, krijg je een waas voor ogen, alsof je te lang in de zon gekeken hebt. Eén blik op de tegenkleur herstelt het contrast.’

Deze anekdote vormt het begin van *De zwarte met het witte hart* van Arthur Japin, een verhaal over de Ghanese prinsjes Kwasi en Kwame, die in de negentiende eeuw aan koning Willem I werden geschonken.

Het is een verhaal over integratie, over assimilatie, over gelijk willen zijn – of juist niet – aan je omgeving.

Kwasi wil graag volledig opgaan in zijn nieuwe omgeving. Maar hij zal altijd zwart blijven in het negentiende-eeuwse witte Nederland. Kwame gaat zodra het kan terug naar zijn vaderland. Maar hij zal daar nooit meer de gelijke zijn van zijn landgenoten: hij is te wit geworden.

Dit verhaal leert ons dat totale gelijkheid niet bestaat. Dat streven naar gelijkheid iets is wat uiteindelijk niet lukt. Dat we het daarom niet moeten willen.

Als iedereen een theeplant zou zijn, dan zou alles effen groen worden, dan zouden we de onderlinge verschillen niet meer zien. Terwijl die er ongetwijfeld zijn: een andere kleur groen, een wat groot uitgevallen blad of een klein uitgevallen soort. We zien niet alleen de verschillen niet als iedereen gelijk is; we zouden blind worden van zoveel groen. Juist door het planten van een knalrode kerstster worden de verschillen zichtbaar.

Zo is het ook met de onderlinge verschillen in de samenleving. We zijn allemaal mensen, maar wel allemaal uniek, met allemaal zo onze eigen talenten. We moeten niet bang zijn voor al die verschillen, we moeten ze koesteren. Want als we doen alsof ze er niet zijn, dan zien we uiteindelijk niets meer.

‘Kleur heb je nooit zelf, kleur krijg je door anderen.’